

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 форинти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнице у Србији стаје лист овај дужат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 39.

Предплату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожић у Београду. Предбројнице из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новца никакве се не уважавају наручбине.

Крајинска конзорција.

Корак по корак се чини, да се постигне циљ, што себи ставише људи да Крајина дође до жељезнице. Ми смо свагда извештавали читаоце о ступњу, на коме се подuzeће нахођи, јер нам се види, да је жељезничко питање најглавнији предмет, што се на дневном реду налази. Ден је одзив нашао први позив у Крајини, што га је издао привремени одбор; не сумњамо, да ће и овај одзива наћи, што га овде износимо читаоцима:

„Неколико Границара окружницом својом од 31. маја о. год., издатом услед договора у Сиску, позвали су суграђане своје, који у војеној Граници живе, да се придруже граничарској конзорцији и с уписивањем припомогну како би се капитал од два милиона, раздeљен у две стотине утемељитих делова по 10000 ф. номиналне вредности, сакупио. Задаћа те конзорције била би, да се изврше намере војеног министарства, које се на Границу односе, и које се у томе састоје, да се жељезница од Земуна до Хрватскога мора направи, и канал од Буковара до Шамца, који би Саву с Дунавом спојио, ископа. Државна потпора не би се у готовом повцу састојала, већ у одступу оних ерарних шума бродске и варадинске пуковније, које ће се по пропису шумарске економије сећи. Будући пак да је много већи капитал потребит, да се та подuzeћа изврше, то би дужност била једног великог новчаног завода, да тај капитал прибави по уветима, који би се с њиме уговорили. Међутим би исти завод имао и ту дужност, да ону суму прибави, која је потребита, да се од Границара уписане и наплаћене своте подарити (belehnen) могу. У наведеној окружници било је изриком споменуто да уписници

30% од уписане суме наплатити имају, што би се на акцијама по 200 фор. записало, а новчани завод имао би две трећине од наплаћане суме уз уговорене камате уписнику дати, који би и даље имао право своје акције или задржати или напред назначени број синдикату на продају оставити. Границарска конзорција бира половицу чланова управљајућег и надзорног већа и учествује једнаким начином у успеху целог подuzeћа.

Овај позив нашао је одзива у нашој домовини, јер су наведена подuzeћа побудила домородна чувства код наших суграђана, па и изглед је, да ће се предузимачи и сами користити. То је допринело, те се је више од два милиона уписало, па су уписници и њихови пуномоћници на скупштини, која је држана 13. о. м. у Сиску, граничарску конзорцију као установљену прогласили, г. Амброза барона Враницанија за председника изабрали и два члана одбора, један у Сиску, други у Земуну установили. Ови одбори упућени су, да сходне кораке предузму и по два члана изаберу, који са изабраним председником ужи одбор сачињавају, који ће у Бечу у корист конзорције даље радити. У смислу закључка главне скупштине, који је надлежној власти достављен, овде се је у Земуну одређени одбор конституисао и овим све становнике у Граници позива, да реченој конзорцији приступе, уписујући се ма и најмањом сумом од 200 фор. Уписници имају се тако исто сматрати за основаче као да су одмах у почетку конзорцији приступили.

Надамо се, да овај позив неће без успеха остати, јер наше намере имају у виду двоеструку корист. По најпре, овде нам се први пут прилика указује, да на извршењу домаћих подuzeћа суделујемо, и да у корист наше жалибоже занемарене домови-

не радимо. Али и сопствену корист може ишчекивати сваки онај, који се је тој конзорцији придружио. Свако подuzeће, коме човек своје душевне и материјалне силе, своје имање посвети, мора му и накнаду донети. Да нам пак ова подuzeћа, која ми у виду имамо, новчану корист обећавају, најбољи је доказ тај, што се је већ више од двадесет друштава конституисало и која су већ сходне кораке учинили, да им се та подuzeћа повере. Она друштва, у којима се новчани заводи и поједини богаташи налазе имају пред очима само материјалну корист, њих никакво домородно чувство не побуђује. Та корист нека и нас руководи.

Истина, да ће многи посумњати, да ћемо ми у борби са тако великим новчаним заводима међдан одржати, по то нас не сме устрашити да бар нашу срећу покушамо, јер ми и с моралним оружјем војујемо. Њ. В. цар тврду вољу гоји, да се цео приход од крајинских шума, које ће се сећи, на крајинске сврхе употреби. Ово је једини начин како би се царској вољи задовољило, ако се извршење подuzeћа граничарској конзорцији повери, јер би само тако цела добит у нас остала изумимајућу накнаду, која би се банкарском заводу одредила.

Но ми и преимућства у овој ствари имамо. За последњих двадесет година Аустрија је више од три хиљаде милиона форината на разне цели потрошила. На остварењу тих цели радили су странци и наши држављани, а сви имадоше отуда лену корист. Само Границари још никаква берићета не угледаше; они су само терете сносили. Сад пак кад се земаљско благо на земаљске цели хоће да употреби, сад правичност захтева, да се Границарима тај рад повери.

То су узроци, због којих очекујемо живо саучешће нашега света

у том подuzeћу, у толико више, што је главна скупштина испунила жељу многих и закључила, да се може на суме и од 200 фор. уписати и то под истим условима и правима, што уживају они, који су уписали 10.000 фор.

Рок уписивања траје до конца августа ов. г. Уписници имају једну форинту од хиљаде или десет новчића од сто форината ради предходног трошка положити земунској или панчевачкој штедионици или пучкој банци у Панчеву, или пак г. Павлу Панајотовићу у Митровици, где ће се у своје време и на остале своте платити и где се и приступнице предају.

Сви пријатељи овога подuzeћа умољени су, да га у интересу неговог препоруче у својим круговима.

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун. И општинско веће вароши Петриње поднесе меморандум у жељезничком питању крајишком војеном министарству. Тај је меморандум разаслат печатан на власти и општине у Граници, те је и овамо у Земун један примерак послат. У њему су изложени они исти назови, као и у земунскоме, јер и ту се вели, „да су жељезнице у трговачком и народно-привредном погледу први покретачи, управо корени су трговини и радности, као и земаљској производњи.“ И петрински меморандум налази спасење нашега завичаја само у томе, ако се он жељезничком другом доведе у сvezу са јадранским морем с једне и с угарским равницама с друге стране, па за то препоручује да се пруга не повуче кроз дравску већ кроз савску долину. Наводећи појединости као доказе својих назора, меморандум се завршује овим речима: „Потписано општинско веће усваја безусловно садржај меморандума, што га је ту скоро варош Земун обнародовала у погледу грађења крајишке жељезнице и са овом у сvezи стојећом продајом једног дела крајишких шума, што војено министарство намерава извршити и нада се, да ће мудрост Њ. В. најмилиостивјег господара и цара нашег, и најбоља воља његове владе ову намеру испунити, и да ће отуда за нас и наше потомке сталне користи бити. И за то моли, да Њег. Величество изда дозволу за грађење сисачко-земунске и сисачко-речке жељезнице кроз савску долину. Уједно изја-

вљује петрињско општинско веће, да се потпуно слаже са поступком војеног министарства у тој ствари, и уверено је да су све општине у Крајини једног истог мишљења са вароши Земун, којој своје поверење и захвалност изјављује.“ Меморандум је лепим немачким слогом написан и лепо штампан.

Ову изјаву поверења и пристајања браће Петрињана похитали смо да јавимо нашим читаоцима.

— Јесу доиста одважног духа многи наши варошки заступници. То показаше тиме, што при свем том, што је у позивници споменут неки параграф и што је речено, да су важни предмети на дневном реду, ипак изосташе из седнице, која беше заказана у уторак 22. о. м. И доиста је много предмета било спремљено у гомили пред извештачем на столу; но најмањи део од њих је решен. Дангубна и неплодна дебата о свештеничкој плати, који предмет није ни спадао овамо, већ само да се да новац из општинске касе а konto плате свештеничке, не допусти да се решавају. Најпосле изазваше и неке интерпелације страсне појаве, те се општинари разиђоше пре времена.

Општинари изјавише своје негодовање, с тога што позвани на одговор комесар варошке ноћне страже није хтео да чека док на њега ред дође; већ се је пре времена удалио. То показује немарност и непослушност и вређа достојанство како општинског већа тако и езекутивне власти, која га је услед општинског закључка позвала. С друге стране морамо пристати уз миљење оних општинара, који рекоше, да га најпре треба саслушати, па после тек пресуду изрећи.

Опширно извешће о последњој тој седници општинског већа донећемо у идућем листу. Можда ће се напрасно прекинута седница до који дац опет наставити и многи они предмети решавати, што морадоше одложени остати. Но ту жалбу морамо изрећи, што се неки наши општинари онако неумесно одликују страшћу својом при дебатама. Као у приватном понашању треба и у јавним пословима увек онако поступати, као што то прописују правила друштвеног опхођења.

За данас после подне је заказана седница црквено-школског одбора. И о томе донећемо у идућем листу извешће.

— Са поштоване стране добили смо ово неколико редака: „Почаствован од стране управе позивом ја сам присуствовао испитима на овдашњој реалци, и могу савесно исповедити, да су испити без разлике сви добро испали. Ученици осведочише леп напредак у сзима предметима, но чини ми се, да сусе најбоље показали у физици, хемији, ђеографији и историји. Да су ђаци више-мање власни својих предмета показује не само тачни одговори њихови, већ и она смелост и сигурност, с којом одговараше на питања, и која им беше изражена на лицима. Хвала управи и професорима на труду и пожртвовању њиховом око васпитања деце наше!“

— Из Панчева добили смо овај допис: Код нас је у недељу 20. о. м. држана црквена скупштина и донешен је следећи закључак: 1. Поверење народној странци и усвајање њезиног протеста. 2. Неповерење патријарху и клирицима у опште а нарочито поповима; благодарност пак проти Беговићу и Бранковићу; осуђивање енциклике и неприпознавање распушног сабора трошка. 3. Молбеница министарству ради продужења сабора, избора нових на место иступивших и слободног избора у Крајини. — Резолуције: 1. Да се не попуњавају упражњене дијецезе, иначе не припознајемо плату дијецезана. 2. Да се нико више у калуђере не сме примити; по изумирању ових престаје тај чин а манастирску светињу чуваће стари свећеници. 3. Да се Војловица претвори у парохјалну цркву Старчева, а манастирско добро да се употреби на просветне цели. Напоследак: Одбор црквени има наредити, да се патријарова посланица несме од свештенства у црквама читати.

— Из Панчева јављају нам још ово: Многи наши трговци незадовољни су са последњим закључком трговачке задруге наше, по коме им је толики намет наметнут ради издржавања учитеља трговачког г. Лована Павловића. Они намеравају протест подићи против тога, зактевајући да се закључак уинити. По том закључку наплатиће се намет по класама; прва плати 20, друга 15, трећа 10 а четврта 5 форината. Њима се чини, да је то одвише велика жртва за 4—5 ђака, што вечерњу трговачку школу посећују и због којих му је повишена плата од 600 на 900 форината, а што ће

исти преко године пет-шест пута у седницама задруге писарску дужност да врши, платиће му се још других 300, дакле свега 1200 форината. Али горе наведеном репартицијом ипак неће се моћи толика учитељска и писарска плата намирити, а неће за то бити довољно ни камате од 3000 фор. главнице, из које се састоји фонд трговачке задруге. Зато је закључено, да оно што још фали, да се донакнади самом главницом, која ће на тај начин скоро нестати. Овај намет највише ће осетити ситничари, јер код њих износи 25% од царске порције што плаћају на трговину.

— Из Београда нам пише дописник: Читали сте у нашим листовима, да је намесник г. Јован Гавриловић заступник васпитатеља нашем младом кнезу донде, док му се други нађе, што је такође поверено г. Гавриловићу. Ова је вест примљена радосно од свију, јер су врлине, научност и чисто родољубље г. Гавриловића свима познате, те се надамо, да ће отуда добра плода бити и по кнеза и по народ. — Од „Пест. Лојд“ обустављен је нашом цензуром један од последњих бројева, а то због београдског једног дописа, што га је речени лист прештампао из берлинских новина „Крајццџтунг“, који непријатељски осуђују рад скупштински у погледу на устав. Тај допис није ништа друго него проста парафраза београдског дописа у „Н. сл. преси“, што пре неког времена у том листу читасмо и који онако лажно карактерише нови српски устав. „Н. сл. преса“ позната је као туркофилски лист, па с тога није чудно што против Србије пише; али што је „Пест. Лојд“ такав допис прештампао, јако је код нас дирнуло, и ако се зна, да и „Пест. Лојд“ стоји под упливом пештанских еврејских трговаца. Свој тој агитацији у неком делу аустријске пресе против новог српског устава узрок је његов § 132, којим се не укидају закони, што прекрађују Еврејима српским грађанску равноправност. Истина ово не одговара правичности и уставним начелима, али шта ћемо, кад друго, још важније начело: право народне самоопредељивости, томе на пут стајет ј. кад народ још неће да дели сво право са Еврејима. Но због тога сав устав за хрђав прогласити и сав скупштински рад лажно пред светом оцрнити није право. — Званичне „Српске Новине“ донеше ово: „Један новосадски лист јавља, да је између Србије и аустријско-угарске

монархије закључен уговор, по коме су се обе државе обвезале да ће једна другој издавати војничке бегунце, и на томе основу исти лист изводи и нека своја посматрања о Србији. Овај је глас неоснован. Не само да такав уговор не постоји између српске кнежевине и аустријско-угарске монархије по између њих није било ни преговора о питању; а по постојећој старој пракци, враћају се само државне ствари, као што је оружје, које пренесе војени бегунац, али се невраћају и сами бегунци.“

— У угарској делегацији било је жестоких интерпелација због војене Крајине и питање о њој најшкакљивије је што се ту покренуло. Министар Лоњај оштро је осудио с финансијског гледишта поступке у Граници, рекавши, да је ту финансијска управа у најгорем стању Пештански листови живи су одјек изјавама у делегацији, но при свем том још се не зна, како је гласио одговор војеног министра, који је дао интерпелантима у одсеецама. Само се зна, да је рекао, да му је прва дужност старати се за умно и материјално унапређења граничара. Али један бечки лист, за који се зна, да стоји под упливом министарства, доста се значајно изражава о том предмету. Лист тај овако говори: „Питање о Граници остало је и у данашњим заједничким одношајима не измењено и сматра се у дуалистичкој згради као област, с којим само суверен или у име његово државни војни министар располаже. На управо та околност захтева, да и Граница по могућности ужива благодети уставне као и остале круновине. И ако је год. 1850. дато Граници нешто од либералних основних права, опет не одговара данашњим околностима, што су до данас остварени само по неки параграфи од тог закона. Познато је да је државни војни министар одредио комисију, која је радила на реформама у Граници. Ова је комисија свој задатак решила и свој елаборат поднела региментама и комунитетима, ако би и они што приметити имали. Овај елаборат садржи штатуте о дужности војничкој и измени у администрацији; организовање народне војске и народног устанка против непријатеља; закон о зборовима и штатуте о општинама. Елаборат је израђен у духу либералном, и овај ће најдаље за месец дана поднесен бити цару на потврђење.“

— Државни канцелар гроф Бајет, да не би делегације много брисале од војног буџета, рече у једној од последњих седница, „да је ипак могуће, да ће се европски мир порушити, те да ваља на опрезу бити.“ Ова изјава државног канцелара учини, да је војном министру један милион форинти више дозвољено, него што је намишљено било.

— У Букурешту очекују оружје а тако исто и многе коње, које је војени министар наручио. Народна војска се непрестано вежба, а румунска држава подигла је зајам од 10 милиуна франака.

— Цар и царица руска стигли су у Одесу и оданде ће поћи у Ливадију у Криму, где ће их поздравити намесник кававски велики кнез Мијаило и румунски кнез Карло, за кога се говори, да ће се ожени са талијанском принцезом Маријом Савојском.

— Између порте и вицекраља египатског постоји озбиљно неспоразумљење тако, да се из Мисира јавља, да се тамо војска спрема за рат. Две су мисирске наше побегле султану, који их је узео у службу. Одношајти учинише, да је вицекраљ на врат на нос оставио купатило у Француској и у Мисир се повратио.

— У Шпанији појавише се немири од странке принца Карлоса. Наоружане чете повлаче се непрестано у гори, а војска их гони. Код варошице Реале беху поражене бунтовничке чете од војске. И са острва Кубе стижу рђави гласови у Мадрид. Прим је говов да прода то острво Американцима.

— Инглиски парламенат, и то доњи дом, одбацио је предлог, којим се хтела укинути смртна казн. Тај поступак законодавног тела сви већи листови лондонски одобравају.

— Царица француска предузеће при концу идућег месеца путовање у источне земље. Она ће да посећује редом Атину, Цариград и Јерусалим, па ће потом при отварању сујецког канала присуствовати.

— У Паризу је наименовано ново министарство, у коме нити Лавалет нити пак Рује има места. Напредњачки посланик француске скупштине Гамбета издао је писмо својим бирачима у коме означаје гледиште опозиције и износи карактере

ристику њезицу. Гамбета је изабран у Марсељу и Паризу. Он се јако тужи, што се је опозиција распрскала и приклиње је, да изврши дело ослобођења.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч, 26. јула. (Телеграм.) Шеница у Бечу: банатска 87/88-фунт. по 5.30, шопронска 87/89-фунт. по 4.90, мяхфелдска 88/89-фунт. по 5 флор. Шеница у Буну: банка 82 1/2/89-фунт. по 4.60, ст. београдска 86-фунт. по 4.70. Визелбуршка шеница у Визелбургу 87-фунт. по 4.75; словачка у Грапу 87/89-фунт. по 4.80. Раж у Флорисдорфу: словачка 82-фунт. по 3.80, вацка 80-фунт. по 3.70; аустријска раж у Бечу 80/81-фунт. по 3.70. Јечам у Бечу: словачки 72-фунт. по 3.35, шопронски 72-фунт. по 3.30. Мађарска зоб, травица, 45-фунт. по 1.95, 48-фунт. по 2.04. Иромет у шеници 40,000 мерова.

ц Земун, 26. јула. У прошлу среду конституисао се је земунски одбор крајишничке конзорције. На ту сврху дођеше из Панчева тамошњи чланови г.г. М. Живановић, Б. Д. Николић и Ј. Хубер, који је заступао и г. Н. Вијферта. Од овдашњих чланова бежу на састанку г.г. Ивић, Игњат Васиљевић, Коста Поповић, Вићентије Ристић и И. К. Сопрон, митровачке пак чланове г.г. П. Панајотовића и Хорвата заступао је г. Ивић. За председника одбора би једногласно изабран г. Ивић, за подпредседника г. Васиљевић а за перовођу г. И. К. Сопрон.

Кад се је тако одбор конституисао, решило се најпре, да се становници у Граници окружницом позову на приступ и да се уписане своте имају упутити земунској и панчевачкој штедионици и Пучкој банци у Панчеву, а за Митровицу и околицу г. Павлу Панајотовићу. У једно је у смислу закључка главне скупштине решено, да се у име претходног трошка од сваког уписаника десет новчића наплаћује, што ће такође горенаведени заводи наплаћивати, којима је одобрено 1% провизије. Окружница издаће се путем штампе и у њој ће се умолити сва уредништва наших листова, да је притампају.

По том су изабрани за чланове ужег одбора г.г. Ивић и Ј. Хубер, а за заменике њихове г.г. М. Живановић и И. Васиљевић. Овај избор јављен је телеграмом у Сисак, да се претседнику до знања достави с препоруком, да он ужи одбор што пре у Беч позвати изволи.

Закључено је, да саучесници у крајишкој конзорцији не треба да буду у исто време и чланови другог каквог друштва истог рода и да се сисачки одбор позове, да то исто

закључи. У једно је закључено да крајишка конзорција ни под који начин не чини фузију са другом којом конзорцијом у том подuzeћу.

Да би се предходни трошкови намирити могли, закључено је, да за осам дана по добивеном позиву уписници имају положити горенаведену таксу по десет новчића од уписаних сто форината. У предходне трошкове рачунају се путни трошкови чланова од свога места до Сиска, куд су отишли ради главне скупштине, као што ће се отуда трошкови намирити, што буду имали чланови ужега одбора одлазећи у Беч ради друштвеног посла.

Да би се рачуни тачно водили, наложено је потпредседнику г. В. Васиљевићу, да пужне књиге набави и да рачуне исплаћује од новаца што ће се у име претходних трошкова сакупити. Све такве рачуне има да потпише у једно и члан одбора г. К. Поповић.

Ово су закључци у првој седници земунског одбора, а у једно је наложено претседнику, да како овај акт, тако и влашћу потврђени записник главне скупштине у Сиску, на којој се граничарска конзорција конституисала, овдашњем магистрату поднесе. У току седнице саопшти г. Ивић одбору телеграм из Сиска, који јавља, да је тамо у исти дан био избор чланова ужег одбора. Изабрани су г.г. Јоца Поповић из Брода и Никола Урица из Загреба.

Земун. (Званично.) Овданњи магистрат јавља, да ће се 12. августа дати под закуп путем јавне дражбе на 16 месеца, т. ј. до краја децембра 1870. године, одвој песа са земунске аде. Услови се могу дознати у овдашњем магистрату.

— У понедељак 11. августа и следећа три дана држаће се у Панчеву код регименте дражбе ради продаје неких чардака на кордону у панчевачкој пуковнији.

— Сутра у понедељак 28., у уторак 29. и у четвртак 31. јула даје се јавном дражбом под закуп: у Бешки 100, у Старом Слантану 200 и у Крчедину 100 јутара општинске земље.

— У недељу 3. августа продаје се у Варадину у тамошњој ферфлегсмагани 3000 комада добрих цакова за жито; а у уторак 5. августа у Осеку 2000 комада таквих.

Земун. Обрт Земунске Штедионице месеца јула 1869. п. р.

Примљено.

Пређашња готовина благачне	ф. 32508.45
Разни улози	" 16855.35
Уплаћени зајмови	" 991.—
Други зајмови	" 6000.—
Уплаћене менице	" 6750.—
Камате од зајмова	" 1832.67
Камате од зајмова на залог	" 73.66
Камате од есконт. меница	" 110.27
Доходак од штампарских ствари	" 15.65
Провизија и писарина	" 187.43
Вапредне камате	" 2.10
Непосредна штемпларина	" 6.55
Вапредни зајмови	" 1355.35
Свега	ф. 66688.48

Данање.

На уложнице повраћено	ф. 6537.39
Камате од уложених капитала	" 6.02
Дати зајмови	" 9022.50
Вапредни зајмови	" 1460.—
Есконт менице	" 7314.50
Разни трошкови	" 24.57
Плата званичницима	" 116.65
Вапредни зајмови	" 1319.42
На штампарске ствари	" 175.—
Непосредне штемпларине	" 40.—
Готовина благачне	" 40672.43
Свега	ф. 66688.48

Београд, 26. јула. (о. д.) Дућанске радње, осим брашнарске, слабе су, јер због пољских радова не долазе паланчани. За спекулацију купује се прилично хране, према су довози из горњих узрока сасвим незнатни. Сад се товари на овдашњој скели један шлеп са шеницом за Пешту. Овде је цена шеници 70/74, јечму и зоби 54/56, кукурузу 60/64 гроша. У опште по Србији слаби су кукурузи због суше, а и јечма је родило врло мало, шеница пак добре је каквоће, но количином мање од лане.

На пијаци има доста турских јагњећих кожа, а најбоље пролазе јагеће и јагњеће коже и вуна, којој је цена неопраној 7 гр. ока. Сељачке козје коже нуде по 20, а јагњеће купују по 20/23, јагеће по 20/22, кављаче по 14/16 гроша. Товар шљива старе робе цене на 200 гр., шипарке на 1 1/2, восак по 27 гр. и 28 пара, ракију од 9/10 гради по 56/68 пара ока.

Из Смедерева јављају за врло живу провозну радњу. Особито је много мануфактурског еспапа пренешено из Аустрије за Прилип у Турској, где почиње 1. августа знатан панађур. Провозна трговина много је већа у Смедереву него у Београду и ако та варош буде скопчана жељезничком пругом са Турском зацело ће се подићи до првог српског провозног тржишта. За храну јављају из околине смедеревске, да је много боља роба од лањске, но и ту мање је родило. Уплашио се био свет, да ће суша упропастити кукурузе, који је већ од чести и неку штету претрпιο, но ономадашња издашна киша опоравила га је колико толико. Смедеревци се хвале са својим ђумрукцијом г. Вучком Д. Стојановићем, који својом приљекношћу у звању јако потпомаже трговину. Почем то није обична појава код наших ђумрукција, то исти господин у пуној мери заслужује јавно признање.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	21.	22.	23.	24.	25.	26.
Ј у л и ј а						
Дукат цесарски	5.91	5.91	5.89 1/2	5.89	5.88	5.86 1/2
Сребро	121.25	121.35	121.—	120.85	120.50	120.25
5% металици	63.30	73.15	63.—	62.80	62.75	62.80
Ови с кам. мај—новем	63.30	73.15	63.—	—	62.75	62.80
5% народни зајам	72.70	72.60	72.35	71.90	72.15	72.10
Акције народне банке	758.—	758.—	755.—	757.—	757.—	756.—
" кред. завода	314.20	315.—	34.50	305.60	307.50	307.80
Ловови 1860. године	103.40	103.20	102.60	101.80	102.50	102.—
Лондон	124.60	124.55	124.20	123.80	123.60	123.50

Пловидба местне лађе до 19. августа.

Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата у јутру.
 Из Београда у Земун, у 7 сахата у јутру.
 Из Земуна у Београд и Панчево, у 7 и по сахата у јутру и у 2 сахата по подне.
 Из Панчева у Београд и Земун, у 10 сахата пре, и у 4 и по сахата после подне.
 Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата после подне.
 Из Београда у Земун, у 7 сахата после подне.

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

Изјава и позив.

Многима, који се до данас на броширици могу: побожне жеље христијанске, умено, писмено, на путу печатње, и т. д. лепо и ружно, повољно и с негодовањем, одаваше и изразише, до знања достављам, да би свакоме посе одговарати не пољезно било, него да скупљам сва такова мњења, пак ћу их са предстојећим другим књижевцима издањем, кроз протак критике пропуштена, у скупу читајућем свету објавити.

Писмо моје на патриарха српског изишло је већ и у страним новинама, без моје воље: тако се и брошира на немачки преводи за просвећени европски други свет, и то опет без мога саутицаја.

Умољавам само свакога свога критичара, да се под састав свој, по примеру г. Евст. Михајловића, властито потпише, само не оног јорганџија мајстора из Земуна, који би у харлекинском шалабавању свом од браде и дуге косе поштованог свештенства нашег мадраце правити рад.

Безимени нападачи јесу и остају оладачи. Но твкових је, хвала свести народној, одвећ мало. Огромна је већина са признањем и благодарно одлавала ми се.

А ти мили наш народе српски не дај се забувљивати и плашити, да те поунјатијати или покатоличити или подутеранити намеравам. То Бог знаде, а и мој ће и даљи рад и живот вам доказати, да није истина. Мени није познат пример из наше историје, да је други тво нас унијатио, него само наши опшесони и други свештеници, кад су своју корист у томе тражили и наћи мислили.

Моја је намера: школе и цркве светом нашим научити и ту га поучавати, дати, да Богу и људма угоднији постане: а крмче и тавнице исправити; моја је намера, богохуљење грозно из народа искоренити, али и празноверицу из свете цркве христове истиснути; моја је намера, сав верозаконски наш живот, поред неприкосновеног православља, тако преобразити, да нам науци христовој сходно на срећу нашу по вољи Божијој

служи, да поред њега не пропадамо и даље, као досад, у свакоме смислу: а то ће само тако се изградити моћи, ако се Богу, разуму, поштењу повратимо.

Сва славна наших листова уредништва учтиво умољавам, да ову изјаву у уважњиме листовима својима печатају изволе.

У Панчеву

Др. Пенчић,
 физик.

Mutter und Tochter.

„Der König ist todt, es lebe der König!“

- M. Höre Mädchen, folge meinem mütterlichen Rathe: Alle sind sie bücklicht, nur die Liebe ist ger de.
- T. Recht hast Mutter. Ein so feelig Kiebelustvertrauen Sohen uns ins Herz gewiß die lieben faulen Frauen.
- M. O Schelmchen! Wie zart ist doch solch ein süßes Mienen; Nicht minder kühn war dann das wilde Spiel der Gränen.
- T. O tröste dich! Hoffen wir, sie werden überboten An Kraft und Liebesglut von unsern lieben festen Muthen.

Maria Trost.

Објаба.

Кућа грчког фондуца у главној улици под бр. 72. у Земуну даје се од Митрова дана ов. г. под кирију на једну или три године и то путем писмених понуда. Ова је кућа врло zgodна за гостионицу, каква се је радња ту последњих година и упражњавала. Услови се дознају код куратора грчког фондуца у трговини

Браће Вулка.

Kundmachung.

Das Haus des griechischen Schulfondes Nro. 72. in der Hauptstasse in Semlin wird im Offertwege vom 1. November l. J. auf ein oder drei Jahre in Pacht gegeben. Dieses Haus eignet sich seiner Lage halber besonders für ein Gasthaus, welches Geschäft durch mehrere Jahre daselbst ausgeübt wurde. Die Bedingungen sind zu erfahren bei dem Schulfondscurator in der Handlung der Herren

Brüder Wulko.

Јавна захвалност.

Потписани преселио се је са својом радњом у своју кућу у бари преко пута од „венедије“. Ова његова гостионичка радња носи име

Народна гостионица,

у са свим новом здању и собе ново намешћене. Јављајући то поштованој публици не може ниано а да не изрекне своју захвалност на досадашњу многобројну посету, и моли да га те у будуће удостоје, уверавајући поштоване госте, да ће и одад добро послужени бити.

Ђорђе Прескар
 угостичар у Земуну.

Banksagung

Der Unterzeichnete übersiedelte mit seinem Wirthsgeschäft in sein eigenes Haus, in der Nähe des Landungsplatzes, vis-à-vis dem Gasthause „Hotel Venezia.“ Auch dieses sein neues Geschäft führt die Firma

Hotel national

befindet sich im ganz neu erbauten Hause und die Zimmer sind durchwegs neu möblirt. Indem er dies hiemit zur Kenntniss bringt, spricht er für den zahlreichen Besuch, der ihm bisher zu Theil geworden, seinen Dank aus, bittet ihn mit demselben auch in der Folge zu beehren. Auch fernerhin wird er bemüht sein die pl. t. Gäste gut zu bedienen.

Georg Preskar.
 Gastgeber in Semlin.

Свиња г.г. присуствујућима при погребу 22. јула о. г. упокојене моје супруге

Милеве Пачић

рођене Т. Р. Томић

изјављујем у мојој жалости најучтиввију благодарност.

Навле Пачић.

НОВА ГОСТИОНИЦА у Земуну, у главном сокаку, позната досад под именом „народна гостионица, од 20. јула о. г. држи потписани под закуп, и зваће се одад

„Хотел Европа.“

Јављајући то поштованој овдашњој публици, као и н. н. путницима, уверава потписани сваког, да ће у његовој гостионици гости како у погледу на чистоћу соба, тако и што се тиче укусна јела и пића добро послужени бити. Ова гостионица сасвим је оправљена и с новим намештајем снабдевена, а при том су цене сасвим умерене. Чапа добра штајибрушка мерцског пива точи се ту по 6 новчића.

Сава Бела.

Neuer Gasthof.

Der Gasthof in Semlin in der Hauptstrasse, bisher bekannt unter dem Namen: „Hotel National,“ ist vom 1. August d. J. in den Betrieb des Unterzeichneten übergegangen und heißt von jetzt an

„Hotel Europa.“

Indem dieses dem pl. t. einheimischen und reisenden Publikum zur Kenntniss gebracht wird, kann der Unterzeichnete versichern, daß im „Hotel Europa“ sowohl was die Reinlichkeit der Passagierzimmer anbelangt, als auch betreffs der guten Bedienung mit Allem gewiß zufrieden gestellt sein wird. Das „Hotel Europa“ ist ganz neu renovirt und möblirt, dabei die Preise äußerst billig. Es wird daselbst ein Glas gutes Oberländer Märzenbier mit 6 Kreuzer verabfolgt.

Sabbas Bela.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Украјинско предање.

Јесте ли видели кадгод, како са ведро неба наједанпут слети падајућа звезда у топлу летњу ноћ? Гледаш и гледаш за тим минулим небеским пламом, ал' он сијну и нестаде га, само још пламена стаза као какав сјајан низ остаје у зраку, но и ње одма нестане. Опет на небу дрхте и преливају се вечне звезде; гледаш на њи, неће ли се опет која одвојити, неће ли прелетети оно тамно плаветнило и пасти на земљу? Но све је мирно, тамо на висини немиче се ни једна звезда. Већ се умориш од дуга гледања, и тек што одмакнеш очи, кад наједанпут опет пред вама сијне звезда, сијне и распе се по земљи у беле сјајне искре а звездано небо мирно трепти, и грешна земља мирно спава у бледом ноћном сутоњу.

Још и дан данас шетајући се по пољу у топлу летњу ноћ, ја се са великом милином сећам чудних украјинских ноћи. Опомињем се како сам ишао у поље и са стравом гледао у плаву планину што се на крају догледа пружа као каква дугачка брада и мени се је све чинило, е су отуда излазили планински дуси са разбарушеном косом и подижући су над врхунцима високога рашћа трели своим седим главама. Кад год сам био немиран, моја баба показала би руком на далеку планину и овако би прозборила. „Сад ће доћи бауки, однеће те, јер он не воле немирну децу!“ И баба би ме тако уплашила тим речима, да ја нисам могао тренути сву драгу ноћ, но сам непрестано мислио о бауцима и вештицама.

Отац мој имао је велики леп салан на тридесет врста од вароши. Чим пролеће, а ми се преселимо тамо, где и останемо до мртве јесени. Кад отац сасвим посвршава свој сеоски рад, ми онда опет пређемо у варош, где смо имали своју сопствену кућицу.

Детињско доба свагда живо и дуго остаје човеку у памети. Ко што ми је особито чудно — те се усмене дотичу празних детињских збиља, који готово ништа и не значе за нас а друге прилике и лица која су у то доба играле важнију улогу изгледају нам као неки суморни санци, неке магловите слике. Ја сам често дунао главу, да разрешим ово питање. Зашто се ја тако живо још сећам онога, кога сам само једном у животу видео, и када ми је било тек пет-шест година, а моја тетка

е којом сам се тако често виђао, и која ме је врло мазила, скрива се у магли прошлости, ни једна цртица њена лица није остала у мојој памети? Многим праотичним људима чини се, е је смешно сећати се детињства свога, зато што та „господа“ живе све у истини, и зато већином они су равнодушни на спрам свега онога што у срце дира. Из дугог опита живота, из дотицаја са људима разних карактера и убеђења, ја сам извео закључак, да су ти људи који заборављају, и који немаре да се сећају дивних дана детињства свога, већином материјалисте. А души човековој урођено је да сачува више или мање усмене на оне дане, када човек само осећа, када јошт незна за самољубље светско, када љуби природу, када је у сред рајски снова, који никако не подлежу нашем љубопитљивом уму.

Сваки пут, кад год ми у памети искрену детињске године, лахне ми и буде ми светлије на души. Предамном промичу лица, која су негда живела, светли санци што су ми негда варали душу. Мени се чини е сам опет постао мало безбрижно детешце, и срце ми стане силно куцати. Ено и гаја по коме сам весело трчао. Као да гледам како се у ваздуху вију оне мале ластавице, чујем и прижељкивање славујево, гледам и јарко пролетње сунашце што се изнад свега весело блиста.

Ја свагда хитам да се користујем минутима, када усмена изазива светлу прошлост, и преносим на хартију оно што ми је некад било тако мило и драго.

Много, много прича и предања слушао сам у детињству од моје покојне бабе. То вам је била смерна богомољка и веровала је у свакојака чудеса. Из дугога живота свога она је сачувала те епизоде, о којих је се по њеном мњењу одвијао утисак тајанствених сила ванприроднога света.

Сећаш се, била је јасна, звездана нојца при крају августа. Ја сам се играо на доксату а баба је седела на столици. Наша стара градина ширила је се пред доксатом а по сред ње блистао је се повелики пруд засађен ивовином и тамним орашјем. Површина воде изгледала је као какво сјајно огледало у црном оквиру, и ја сам се удиљ бојао, да му се приближим. Наши су људи говорили, да кад се ноћу дуго гледа у ту воду, то се тамо могу видети чудне ствари из којих си могао дознати шта ће још с тобом

бити. У опште држали су да у њему настава нечастиви а собарица га је звала „ђаволеким прозором.“

Били смо ваљда читав сахат на доксату. На покон баба устаде и хтеде да оде у избу, кад наједанпут, изнад нашег доксата сину нешто, изви се по небу, слети у коров и расу се у милиуне светлећивих варница.

— Шта је то баба? запитам је ја љубопитљиво.

— То је мој синко падајућа звезда, грешна душа, бачена са неба на земљу. Ну овде је већ почело захлађивати, ајдемо у избу.

Ја је станем молити да ми прича о тој падајућој звезди и торокљива баба, живи летопис свих наших веровања, једва дочека прилику, где ће моћи мало подуже говорити и проприча ми цело предање.

То је приповетка која преставља живу слику украјинске старине, и ја ево хоћу, да је и вама предам.

I.

Украј малене реке, а на кршној обали био је давно неки богати двор, и у њему је наставао стари козачки атаман Свистун Бублински. . . . То је било много пре општег устанка Украјине на Пољаке, када Русинија није ни сневала о свом ослобођењу. Жидови, Пољаци и Унија, као три љуте гује присојкиње сисале су крвцу притиснутоме народу, и дивна земља спавала је још, узаман обливајући се просутом крвцом.

Двор атамана Свистуна Бублинског претстављао је разну слику са разних страна. Ако га погледате иза реке, то је ниски дом истесан од храстових врбана, са осталим зградама на стрменитој обали, изгледао је као разбојнички стан, који је нарочито зграђен на таком месту, до кога се не може лако доћи. А ако се успењете до двора по оном брегу на коме је он стајао — то двор старог атамана тонећи у зеленим вртовима пријатно вас мами. Иза врта пружао се је мали раван а иза њега широк ров, иза кога, на опкољеном брегу стајаху гомилице дрвених зграда, опкољене јаком и високом оградом. Све то показивало је миран сеоски стан, који би могао бити и поуздана тврђава ако би било опасности какве.

Атаман Свистун Бублински много је користиовао Украјини за младости своје. Колико је пута јездио са козацима на Пољаке! То су били његови заклетни крвници, од како је пољски куршум прозвиждао крај главе његова јединца сина. Ну време е мало по мало хладило вреду ко-

зачку крвцу, коса му се покри седницом; а његовој младој ћерици требало је обране јуначке. И славни убојица, ређе је појახивао свога дора, док на покон остави бурни живот, и стани се у своју кућу. Но добро је знао стари козак да се тада није ништа могло сачувати. У мах нестајаше и главе и имања. Пољаци су узастопце ишли за непријатељима својим. Ваљало је сваки комадић земље оградити или силом или преваром, бити опазан, и смотрено ићи за током борбе међу козацима и Пољацима — а иначе не сачува се шале. Стари атаман који четрдесет лета није слазио с коња знао је да неће бити сигуран, баш ако се и уклони са јуначка разбојишта, јер је имао у двору своје мамац за душмане.

Није се узаман борио Свистун четрдесет лета. Много је накупио пушта блага, ризница му беше пуна сребра и жежена злата, могао је уз мезимицу своју цесарски мираз дати. Но нико се није могао у то бурно време поносити силним благом. Сваки је скривао имање, и живео је што може бити простије. Само што је атаман у свом прикривеном стану могао раскошније живети. Та око њега беху његови другови, верни стари козаци. Он се уздао да неће на њ ударити душман, а ако то баш и буде он је спреман да их дочека или побегне.

Једног јутра, тек што се иза реке показала ивица бајне зоре, јездио је коњаник један Свистуновом двору. Уморени коњ, прашињаво рухо, издерана и похабана опрема, показиваху да је дуго и мучно путовао. На његовом лепом лицу стајаху трагови ратничког живота, а црне очи сетно гледаху. Одмах си могао видети да то није тек прост козак који уме окретати бритком сабљом, на лицу његовом беше извајан заповеднички израз.

Прође уску путању између разгранатог рашћа, прође и малени равнањ па се заустави код широког рова.

— Еј козаче досетљиви! рече путник кад устави коња и премери оком јендеке и ограду. „Зацело се атаман затворио у своју кућу на дуго време.“

Погледав на десно он уочи да се јендек на једном месту сужава и неколико растових греда, притегнуте жељезним халкама правише као неки мост који је подигнут на високим стубовима а утврђен ланцем. Ваљало је само скинути са куке халку, и мост би таки пао преко јендека и направио би пут у стан.

Коњаник се примаче, скиде са рамена рог, што беше вас окован сребром, исвираше мотиву из неке старе украјинске песме која је спевана јошт за времена хетмана Загајдачног. На један мах указа се на другој страни јендека стари козак у сврици и широким шароварима, он се ближе примаче пушећи у своју кратку лулицу и шутећи гледаше коњаника.

— Спусти брата мост, ја морам таки видети атамана! рече коњаник махнув рухом на козака.

— Не прима атаман тако рано сваког госта — рече козак па извади из уста камиш и подозриво погледа коњаника.

— Није козачка крв на мојој сабљи! викну коњаник, па истрже из корице бритку сабљу и баца је преко јендека.

— Козак подиже сабљу, опазно је разгледа, па онда скиде шапку и ниско се поклони.

— Спусти тај мост старче!

Козак се јошт једном поклони, оде мосту и за неколико минута мост се превали преко јендека. Коњаник ободе коња и пређе.

— Ну, сад идем пешке пред пана атамана! рече путник слажећи са уморена коњица. Узе сабљу из руке старог козака, турије у корице и пође водећи за узду коња.

Између редова простих но пространих стаја, козак и коњаник дођоше и до атаманова двора. То је била ониска, пространа зграда, без сваких уреса. Настрекницу дрижаху два јака црна стуба. Двоја врата вођаху у избе, једна се таки отворише и на прагу стајаше Свистун Бублински.

Атаману је било преко шесет лета. Но гледајући његов јуначки прави стас, и охоли ход, рекао би е му нема више од четрдесет и осам а много је ако речемо педесет година. Само силне мрштине на челу и бели брци показиваху, е је много бурних дана прохујало изнад његове седе главе.

— Добро ми дошао! и стари атаман загрли коњаника. Харченко, прихвати коња, рече атаман и окрене се козаку. Харченко шутећи одведе коња.

— Пана Иване, рече коњаник обрнув се атаману. Ја сам амо дошао под туђим именом; ну Харченко ме је познао. Нека ме други не зову иначе него козачки барјактар Голубенко. То је моја прва молба!

— Твој је молба Степане испуњена, одговори му атаман: ну ајдемо саде у избе.

Голубенко и Атаман униђоше у пространу, мамештену избе. На средини стајаше велики сто, покривен чаршавом проста домаћа рада, а у крај зидова широке просте клупе. Спрођу великог камина стајаху три столице, са високим наслонима, а изнад њега на полици чајним од туга и неколико чаша од проста зелана стакла.

— Седи, сине мог старог друга! рече атаман, показав Голубенку једну столицу украј камина.

Голубенко се посади до домаћина.

— Шта се чује са „гере“ пане Степане? Мисле ли запорожци светити крвцу својих хетмана, јаде и патње украјинске? И Свистун тужно махну главом.

— Речи много, руку доста, воље још више, ал је жалост, пане, старешине нам нема! одговори момак, па отпаса сабљу и наслони је у кут код камина.

— Тешка времена, тешка времена за украјину! уздахну Свистун, замишљено машући главом и гледаћи седе брке.

— Све на свету има свога краја атамане, не може вечно трајати овака несрећа, шат и нама једном градо јарко сунце!

Неколико минута трајало је ћутање, ну кад униђе стара кључарица козакиња у избе онда ће рећи Бублински.

— Шта је Егоровна?

— А што бајко, велиш ли да изиђе ћерка пред госта.

— Нека дође дете моје, ну ми чека суђеник, кога јој је изабрало очинско срце. А очево срце не вара се за децу. Јел тако синко?

— Ну, није свагда атамане: има...

— А шта још не бива на овом свету, утакне му се у реч атаман. Наши су стари говорили: „Шта ће бити — биће“. Тако ће и с' нама бити.

— Дај Боже! рече Голубенко и уђута.

— Иди стара и реци нек се донесе обед, драги наш је се гост уморио са далека пута, а и поогладнео је.“ И атаман махну руком, а старица изиђе из избе и полако притвори за собом растова врата.

— Сад, пане Степане, рече Свистук спустив глас, реци ми право: Хоћеш ли да ми будеш син?

— Мила ми је реч твоја атамане, ну није сада време да козак мисли о љубави и родбини — та њему сада не треба ни љубав ни родбина, но „гера“ запорошка.

— Добро и паметно збориш Степане. Да је нешто жив твој бабо,

боме би се радовао, кад би те таква видео! Та то је био соко, како су од њега зазирали душмани — те и дахнуше душом када он паде, а смрт. . . .

— Атамане, не говори ми о бабовој смрти, знам ја како је он погинуо. Ну само нека ми Бог поможе и мајка божја, па казаћу ја Пољацима како се козак свети! . . .

У то униће у избу млад козак и донесе на таширу велику белу погачу и оловни сланик од старогарада. За њим уђе и други, и унесе боцу љуте шљивовице, и зделу са врућим ваљущима. Прост, ну сит обед стајао је на столу и стари атаман понуди госта хлебом и сољу.

(Наставиће се.)

Предлог за годишње скупштинне свију српских певача.

1. Да се сваке године редовно једна скупштина свију српских певача држи. Разуме се по себи, да на тој скупштини певача само певачи решавајућег гласа имају и да та скупштина певача строго омладинска начела исповедати има, те ће тога ради и сав свој годишњи рад скупштини уједињене омладине реферовати, па ако се ова са радом певача задовољава, да и даље тако дела, ако не да прима савета од ове.

2. Да се за сада тако удеси, да сваке године по једно српско певачко друштво о каквом већем два или три дана трајућем пазнику једну светковину приреди, па да се том приликом и годишња скупштина певача држи. Ако би се које године две или више певачких светковина држало, толико исто, да буде и певачких скупштина. Ако које године неби било никакове певачке светковине, те године да се скупштина певача споји са скупштином уједињене омладине и то један или два дана пре ове.

3. Да се оснује „глазбена основница“ и том основницом да се подмирују по могућству све потребе српске глазбене уметности, као н. пр.

А) да се расписују награде за ваљане српске композиције,

Б) да се установе стипендије за ученике у глазбеној вештини.

Ова би се основница за сада основала тиме

а) што би се свако певачко друштво обавезало, сваке године једну беседу у корист овој основници и

то за време месојеђа, када се беседе најбоље посећују, приредити,

б) што би приход сваке светковинске беседе у ту основницу ишао.

На овај начин, као што за сада 18 српских певачких друштава имаде, као што би свака беседа у корист овој основници приређена најмање 100 фор. донела а светковинска беседа најмање 200 фор. упадало би у ту основницу годишњи 2000 фор. од ти 2000 фор. дакле могло би се годишње 400 фор. за награде на ваљане композиције, 600 фор. за једну стипендију а остатак од 1000 фор. у какав јаван српски новчани завод под камату дати, а ову камату ваљало би доде капиталисати, док неби капитал толики нарастао, да се од саме камате још једна стипендија основати може и т. д. до неког извесног броја н. пр. 5 стипендија, па онда да се камата све доде капиталише, док неби били у стању са том каматом српске конзерваторију подићи.

4. Да овом основницом на годину дана по једно певачко друштво редује, које би скупштина певача на то изабрала, да то певачко друштво сваке године на скупштини певача извешћујући стање основнице рачун о истој полаже и да управљајући одбор тог певачког друштва уједно и годишњи одбор свију певача буде.

5. Да скупштина певача

А) гореречене награде расписују и опредељује на овај начин: свака песма, која би се годишњем одбору свију певача ради награде поднела, а тако исто и свако друго глазбено дело, да се имаде сваком певачком друштву бар на два месеца дана пре скупштине поднети, да их ово проучи, те да може после на скупштини сваки певач рећи, којој песми или ком другом глазбеном делу награду жели. —

Б) да стипендије доли.

А да би се стипендије за конзерваторију добити могле, ваљало би да свако певачко друштво и приурговну, редовну, основну глазбену школу, као што је Земунци Панчевци и Вршчани већ имају за децу установи. —

У Вршцу, 9. Јула 1869.

Српско народно позориште.

За идућу седмицу овај је репертоар издат од стране управе српског народног позоришта:

У недељу 27. јула: „Гвоздена образина.“ хисторијска драма у 5 радња, од Арнолда и Фурнијера. Превео А. В. Поповић.

У уторак 29. јула: „Два наредника.“ Позоришна игра у 3 радње. По талијанском за српску позорницу прерадио Н. С. Ђорђевић.

У четвртак 31. јула: „Љубав и философија.“ Шаљива игра у једној радњи. Превео Т. Недељковић. За тим: „Ђушка по што по то.“ За српску позорницу удесио Ђ. Рајковић.

У суботу 2. августа: „Назови поштењаци.“ Шаљива у игра у 4 радње. Написао Баријер и Кпанди. Превео Ј. Хаџић.

У недељу 3. августа: „Сан на јави.“ Слика из прошлости српске, за светосавску светковину написао др. Јован Суботић. Музика од А. Максимиовића. Пре тога: „Шаран“ Шаљива игра у 1 радњи од Јована Јовановића.

СМЕСИЦЕ.

(Личне вести.) Као што чујемо очекује се данас са лађом на Новог Сада наш чувени депутирац на Карловачком сабору г. др. Јован Суботић. — Наш земунцац и садањи професор на гимназији у Неготини г. Милан Д. Рашић од неколико дана бави се у Земуну у посети својих сродника. Он је од распушта у Београду, где ће дати у штампу неке најновије своје песме.

(Хајка на разбојнике.) Пре неки дан наредила је земаљска власт јако стражарење у свима јој подручним местима, и тако у сваком селу у варадинској цуконији стражаре шест војника, које предводи по један поднаредник. У то морају бити неколико упрегнутих кола као и неколико коњаника у сваком селу у свако доба у приправности, како би могли на први знак у потеру поћи. Од три дана и наша полиција онсађује друмове. Ова је наредба у свези са хајком, која је предузета од среде у доњој Бачкој, а то све због разбојника Миксе Мачванина, који је рођен у селу Парабућу у Бачкој.

(Задружно.) Сутра држаће српска певачка задруга ванредну главну скупштину, на којој ће се између осталог и пројект вршачке певачке задруге у претрес узети.

(Нешити.) Сутра почињу испити у авдањским немачким школама. Желети је, да грађанство живе саучешће са школским напретком својом посетом испита показује.

(Самоубијство.) Пре неки дан скочила је у Дунав близу доњег пливалишта служавка Марија,* коју је њена госпођа довела из Пеште, по ју је после отпустила. То је речену служавку тако ожалостило, да је у највећој уарујаности из стана њене госпође побегла и у Дунав скочила. Трећи дан избацила је вода лешину близу Фелберове циглане.